

ערפאת ואלטלנה

הצהרות הנאמנות להסכם אוסלו מפי מנהיגי ישראל והפלשתינאים מזכירות קריאות לשלום-בית בתי-הדין הרבניים מפיותיהם של בני זוג היודעים שאין סיכוי לשלום בביתם. הראשונים מצהירים את הצהרותיהם במטרה למצוא חן בעיני בני עמם או בעיני האמריקאים, והאחרונים מכריזים את הכרזותיהם כדי להפיס את דעת הרבנים, כי כך תודרכו ע"י פרקליטיהם, והכל יודעים שאין אמת בפיהם.

הצהרות הפלשתינאים על מחויבותם להסכם אוסלו פותחת בפניהם את הסיכוי להקמת מדינה, שתכליתה (שאיננה מוצהרת עדיין) לשלוט בכל ארץ ישראל, והצהרות מנהיגי ישראל מפחות תקווה בלב היהודים לשלום בדורנו. יוצרי הסכם אוסלו מבני עמנו השלו את עצמם שויתורים מצדנו וחיבוק מצדם ייצרו שלום במזרח התיכון. כך, תמיד בשעות קשות של עם ישראל, כאשר כמה נפשו לגאולה וזו בוששה מלהגיע, שמו רבים מבניו את מבטחם ואמונם במשיחי שקר, שהבטיחו לו בנאומים יפים וכובשי לבב עתיד מזהיר ושלוה בארץ. אבל, כאשר הגיעה שעתה של הגאולה המובטחת והיא לא הופיעה - נכזבה התקווה, גבר הייאוש, האמונה התרופפה והשאלה "מה האלטרנטיבה" הביאה יהודים להתבוללות בין הגויים.

הסכם אוסלו מבוסס אמנם על ההכרה של הפלשתינאיים בישראל, שהרי אין אפשרות להתכחש לקיומה, אבל הכרה בזכותה להתקיים מעולם לא היתה נחלתם של המוני הערביים, אפילו לא של האליטות. הסכם שנחתם ביד איננו בהכרח הסכם שנחרט בלב. אילו שלום אמת היה בלב הפלשתינאים היו מצהירים על רצונם ביישוב פליטיהם במדינות ערב ומעל מדשאת הבית הלבן היה ערפאת מזמין את היהודים להתפלל בהר-הבית.

שנים לימדו אותנו מנהיגי המערך שהקמת מדינה ערבית בין הירדן לחוף הים מסוכנת לישראל ולכן לא תקום. האינתיפאדה וחוסר האפשרות לדכאה ללא בג"צ וללא "בצלם" הניעו אותם לאימוץ הסכם אוסלו בתקוות שווא שערפאת יילחם את מלחמת ישראל בטרור. לא היה ואין סיכוי לכך. השמדת תשתית הטרור איננה מאסר של פעילים לתקופות קצובות אלא הגלייתם לנצח או מאסרם לצמיתות. אפילו מנהיגי ישראל אינם חולמים שכך יהיה. הצפייה שערפאת יבצע "אלטלנה" בחמאס היא מגוחכת. בן גוריון יכול היה לפתוח באש על אלטלנה, לא רק בגלל שאנשי האצ"ל היו מעטים ומפורזים, אלא גם הודות לכך שמולו עמד בגין, שאסר על אנשיו הרמת יד על יהודי. אם ערפאת יפתח באש על אנשי החמאס, למחרת תימצא גופתו נקובה בכדורים. ממשלה המצפה שערפאת ירסן את הטרור שוגה באשליות וממשלה הדורשת זאת ממנו משלה את עמה.

גם אם תיסוג ישראל לקו הירוק, ואף אם תצטמצם לגבולות החלוקה על פי החלטת האו"ם ותקום מדינה פלשתינאית מעבר לקו הירוק, לא תיפסק מלחמתם של הערביים במדינת היהודים. הם רוצים בשליטה ערבית על כל ארץ ישראל. לא היה אצלם מהפך בלבבות. בעיניהם המזרח התיכון שייך לערבים בלבד. החמאס ימשיך להפעיל את הטרור נגדנו ואנו נחזור ונתחנן בפני ערפאת לחסלו. והוא, אז כעתה, לא יוכל לעשות כן. שוב יתפוצצו מחבלים בערינו וייפגעו בני עמנו, אך אז מצבנו הבטחוני יהיה גרוע ממצבנו הנוכחי.

אין טעם בפניות הממשלה לערפאת להוכיח שהוא נלחם בטרור. יש לשים קץ לקריאות האינסופיות אליו לעשיית מעשיים בלתי אפשריים. המערך אינו יכול להשתחרר מהסכם אוסלו, כי תהיה זו הודאה בטעותו, אבל נתניהו חייב להפסיק להצהיר על מחויבותו להסכם זה, כי ההסכם בעוכרינו. ההסכם הוא אשליה. אסור לטעת תקוות שווא בעם, כי ההתפכחות

מאשליה היא כואבת ומסוכנת ככל שהיא מתאחרת. לכל השואלים "מה האלטרנטיבה" נשיב: יום יבוא, גם אם הוא רחוק, וזכות קיומנו תוכר באמת גם ע"י הערביים. עד אז עלינו להמשיך להאבק וללחום ללא רפיון ידים ובאמונה, שהיתה נחלתנו מאז תחילת הציונות, בצדקת דרכנו.